

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **G. S.**, narozen X
státní příslušnost Tuniská republika
bytem X
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolu 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2024, č. j. MV-79442-2/OAM-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení usnesení žalovaného ze dne 23. 5. 2024, č. j. MV-79442-2/OAM-2024, jímž žalovaný řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21. 5. 2024 podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. V podané žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněno dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a je proto nepřezkoumatelné. Dále žalovanému vytýkal, že výroková část napadeného rozhodnutí nedosahuje požadavků na přesnost a určitost a tato vada je způsobilá přivodit jeho nezákonnost.
3. Žalobce uvedl, že žalovaný vůbec neposoudil otázku existence hrozby vážné újmy či naplnění podmínek pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny, ale pouze odkázal na to, že Tunisko je bezpečnou zemí a žalobci zde v případě návratu nic nehrozí. Žalovaný se vůbec nezabýval otázkou, zda je možné podanou žádost posoudit z důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 11a odst. 4 zákona o azylu. Žalobce na území České republiky pobývá dlouhou dobu a má zde životní partnerku, která je občankou České republiky. Návratu do Tuniska se obává v důsledku svých protistátních aktivit.
4. Nedostatek odůvodnění žalobce vztahoval k závěru žalovaného, že Tunisko je bezpečnou zemí. Velká část odůvodnění se dle tvrzení žalobce sestává z odkazů na lidskoprávní dokumenty, ze kterých však nevyplývá závěr, že Tunisko je bezpečnou zemí a že žalobcem popisovaná hrozba nemůže být reálná. Žalovaný nezohlednil žalobcem předložené podklady ve vztahu k jeho aktuální situaci. Amnesty International aktuálně kritizuje stav lidských práv v Tunisku, neboť se v zemi dosud nepodařilo odstranit mučení ani omezování svobody slova. Na novináře a jiné osoby kritizující vládu či islamismus útočí úřady i ultrakonzervativní Salafisté. Rovněž Ministerstvo zahraničních věcí na svém webu varuje před hrozbou teroristických skupin na území Tuniska. Žalobce opakovaně poukazoval na svou složitou životní situaci a uváděl, že se návratu do země obává z důvodu možné msty islamistů za to, že v minulosti při demonstraci na Džerbě spálil jejich vlajku a byl přitom zachycen na videozáznamu zveřejněném na sociálních sítích. V zemi je na vzestupu tzv. „islámský fundamentalismus“, který omezuje veškeré lidskoprávní garance a stát není schopen ochránit všechny osoby, které mohou být islámským terorismem ohroženy. Žalobce je integrován do západní společnosti, je citově vázán na svou partnerku a návrat do kulturně odlišné země by pro něj byl velmi obtížný.
5. Dále žalobce uvedl, že žalovaný by měl posoudit také možnost nároku žalobce na udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu a na udělení tzv. doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a odst. 1, odst. 2 písm. c), písm. d) zákona o azylu. Žalobce správnímu orgánu předestřel dostatečně jasný azylový příběh a odkázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky roku 1992, konkrétně na její články 195–219 věnující se problematice prokazování faktů. Dle citované příručky bylo povinností žalovaného ověřit si skutkový stav věci, avšak žalovaný tak neučinil a opomněl obecné pravidlo *in dubio pro libertate*, dle kterého, pokud existují pochybnosti a tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu nelze ověřit, tak se straní žadateli a jeho žádosti se vyhová. Žalovaný nevyvinul aktivní činnost, kterou by přispěl ke zjištění skutkového stavu věci, neověřil relevanci tvrzení žalobce a zlehčoval je. Dále žalobce odkázal na závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004-81, dle něhož smyslem institutu azylu a zákona o azylu není pouze chránit systematické až celoživotní disidenty, ale všechny, kteří jsou ve své zemi původu ohrožováni za uplatnění svých politických práv, či kterým hrozí v zemi původu nebezpečí vážné újmy. Žalobce vyjádřil své přesvědčení o tom, že jím uváděné skutečnosti svědčí o důvodnosti přiznání azylu dle § 14, případně dle § 14a zákona o azylu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl. Konstatoval, že předmětná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí, a jedná se tak o další opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Jako důvod žádosti žalobce uvedl, že mu v případě návratu do země původu hrozí závažná újma na zdraví a pronásledování, a že si v České republice již vytvořil silné a stabilní zázemí. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s námitkami žalobce, neboť dle jeho názoru neprokazují porušení některého ustanovení zákona o azylu či správního řádu. Žalovaný proto nepovažuje své rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný dle svého názoru skutečný stav věci zjistil, případ posuzoval ve všech jeho souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si veškeré potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. K tomu žalovaný uvedl, že správní orgán má povinnost zjistit skutečný stav pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl, a žalobce měl možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany, během poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a bylo mu umožněno, aby doložil důkazy na podporu svých tvrzení.
7. Vzhledem k tomu, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již třetí v pořadí, žalovaný posoudil a provedl srovnání s tvrzeními, která učinil žalobce v rámci předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný má za to, že se při posuzování další žádosti žalobce nedopustil žádné nezákonnosti, když provedl srovnání důvodů uplatňovaných ve všech postupně podávaných žádostech, které shledal prakticky shodnými, poukázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 78 Az 32/2016 a na tzv. procedurální směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany a tzv. přijímací směrnici Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalovaný tak veškeré žalobcem uváděné skutečnosti zhodnotil již v předchozích řízeních, přičemž z tvrzení žalobce ani ze své úřední činnosti nezjistil žádné nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení a které by svědčily o možnosti jeho pronásledování nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy v Tunisku.
8. Dále žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, dle kterého rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu či rozhodnutí o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území České republiky, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, a tuto otázku je třeba řešit dle zákona o pobytu cizinců na území ČR; a k citovanému rozhodnutí dodal, že azylové řízení není řízením, které má nahrazovat řízení dle zákona o pobytu cizinců na území ČR.
9. Dle názoru žalovaného tak byly naplněny podmínky § 11a odst. 3 zákona o azylu a řízení o další opakované žádosti bylo zastaveno.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s

rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce touto žalobou napadá již v pořadí třetí rozhodnutí žalovaného, jímž žalobci nebyla přiznána mezinárodní ochrana dle zákona o azylu. Poprvé žádal žalobce o mezinárodní ochranu dne 11. 5. 2022, kdy mu mezinárodní ochrana nebyla rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2022, č. j. OAM-507/ZA-ZA10-LE24-2022, udělena. Následně podal shodnou žádost dne 16. 1. 2024 s tím, že toto řízení bylo podle § 25 písm. i) zákona o azylu rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 3. 2024, č. j. OAM-77/ZA-ZA11-LE24-2024, zastaveno z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Poslední meritorní přezkum situace žalobce, tedy druhé žádosti, byl proveden rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 7. 2023, č. j. 75 Az 3/2022-38, kterým byla žaloba žalobce zamítnuta jako nedůvodná. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 12. 2023, č. j. 5 Azs 187/2023-37, odmítl kasační stížnost proti citovanému rozsudku pro nepřijatelnost. Dne 21. 5. 2024 podal žalobce třetí žádost o mezinárodní ochranu, přičemž toto řízení bylo podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastaveno žalobou napadeným usnesením žalovaného ze dne 23. 5. 2024, č. j. MV-79442-2/OAM-2024.
14. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral spisový materiál k předchozím řízením o udělení mezinárodní ochrany žalobce, zejména Informaci OAMP – Tunisko, hodnocení Tuniska jako bezpečné země původu (stav září 2023), Informaci OAMP – Tunisko, Tunisko, bezpečnostní a politická situace v zemi (stav únor 2024).
15. Podle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany rozumí druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.
16. Podle § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.

17. Výše citované ustanovení upravuje speciální postup správního orgánu v případě podání další opakované žádosti dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Je-li v kontextu předchozích řízení ve věci mezinárodní ochrany nebo podstatné změny okolností (zejména vnějších okolností) možné se domnívat, že cizinec nebude vystaven pronásledování, nebo že mu nehrozí vážná újma, pak se řízení usnesením do 10 dnů zastaví. Tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i soudem, podal-li cizinec žalobu, a to jak v prvním standardním řízení, tak v řízení o první opakované žádosti. Případné nové skutečnosti musí být takového charakteru, že jde o podstatnou změnu okolností se vztahem k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy a žadatel je musí uvést ve svém podání. Ne každá nová skutečnost tedy naplní tyto podmínky. Ministerstvo o režimu této další opakované žádosti rozhodne v již popsaném řízení a řízení o žádosti buď usnesením zastaví, anebo žadatele vyzve, aby se dostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti, což jasně indikuje, že žalovaný žádost vyhodnotil jako přípustnou a činí další kroky v řízení. K posledně uvedenému však v nyní posuzované věci nedošlo a řízení o další opakované žádosti bylo usnesením žalovaného zastaveno, neboť nebylo prokázáno, že by došlo k takové podstatné změně okolností, na základě nichž by bylo možno se důvodně domnívat, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma v zemi původu.
18. Co se týče námitky nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, tu žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění závěrů, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zjevně nedůvodná a že Tunisko je bezpečnou zemí. Nepřezkoumatelnost žalobce rovněž spatřoval v tom, že výrok napadeného rozhodnutí není přesný a určitý. K tomu soud uvádí, že řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu je procesně zjednodušené, modifikován je způsob doručení rozhodnutí i požadavky na jeho odůvodnění, tedy postačuje, když rozhodnutí žalovaného obsahuje stručné odůvodnění, splňuje-li všechny zákonné náležitosti. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé námitky žalobce. Žalovaný se ve svém rozhodnutí podrobně zabýval posouzením, zda je Tunisko bezpečnou zemí, vyjmenoval podklady, ze kterých vycházel již při posouzení předchozích žádostí žalobce a zhodnotil, zda od rozhodnutí o poslední žádosti nastala nějaká změna podstatná pro rozhodnutí o žádosti, a dospěl k závěru, že bezpečnostní situace v Tunisku zůstala beze změny. Zhodnotil také, že žalobce v nové žádosti neuvedl žádné nové

skutečnosti oproti svým tvrzením v předchozích žádostech. Žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž jasně a výstižně popsal, že žalobce ve své žádosti netvrdil žádné relevantní skutečnosti, pro které by měl splňovat podmínky pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, a žalovaný takové skutečnosti nezjistil ani ze své úřední činnosti, proto posoudil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou. Z rozhodnutí i z příloženého správního spisu pak plyne, že žalobce byl s podklady, na něž žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje, prokazatelně seznámen. Dle názoru soudu tak žalovaný požadavkům na řádné odůvodnění rozhodnutí dostal a není vadou, když neopakoval vyčerpávající detailní rozbor a hodnocení totožných podkladů pro rozhodnutí, který už provedl v rámci svého rozhodování o předchozích žádostech žalobce. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí.

19. K námitce, že i samotný výrok napadeného rozhodnutí není přesný a určitý soud uvádí, že dle § 68 odst. 2 správního řádu má výroková část rozhodnutí obsahovat řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků. Všechny tyto náležitosti výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje – označení účastníka (jméno, příjmení, datum narození a státní příslušnost žalobce), dotčená právní ustanovení (§ 16 odst. 2 zákona o azylu) a řešenou otázku (zamítnutí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 5. 2022 pro zjevnou nedůvodnost). Ostatně žalobce nikterak blíže nespecifikoval, v čem konkrétně neměl být výrok přesný a určitý. Také v tomto bodě soud shledává námitku žalobce nedůvodnou, neboť v napadeném rozhodnutí tvrzenou vadu nespátřuje.
20. Z judikatury vyplývá, že odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona o azylu musí obsahovat odůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38).
21. Co se týče postupu žalovaného a jeho závěrů, soud se s nimi plně ztotožňuje. V daném případě bylo na žalobci, aby uvedl takové nové skutečnosti, které neuvedl v předchozím řízení bez svého zavinění a jež svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu a jimiž se bude muset žalovaný zabývat. Žalobce ovšem žádné nové azylově relevantní skutečnosti neuvedl. Dle názoru soudu tedy nebyly naplněny zákonné podmínky pro to, aby mohla být žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany opětovně věcně projednána, a žalovaný tak postupoval v souladu se zákonem, jestliže řízení podle § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. K námitce, že žalovaný měl posoudit možnost udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany, jelikož žalobce žije na území Česka ve společné domácnosti s občankou České republiky, tak soud konstatuje, že v posuzované věci jednoznačně byly dány důvody pro zamítnutí žádosti žalobce jako zjevně nedůvodné, a tudíž

podle § 16 odst. 3 zákona o azylu neměl žalovaný povinnost posuzovat možnost udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) či doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu).

22. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. dubna 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce